

Ivo Šebestík: Praha v posledních letech opravdu perlí!

- CZ24 News | 7. dubna 2020

ČESKO: Ivo Šebestík komentuje „nouzové“ odstranění sochy sovětského maršála Ivana Koněva v Praze.

České hlavní město Praha v posledních letech plodí jednu perlu za druhou. Tak nejprve Praha přejmenuje jediné skutečně mezinárodní letiště v republice (což samo o sobě je ostuda celého státu) podle historicky bezvýznamné osoby, ač mají Češi stovky opravdu vynikajících osobností národního, evropského i světového významu. Heslo doby: Významné zapomenout, nevýznamné oslavit!

Po tomto prvním vlastním gólu do sítě stověžaté matičky Prahy i celého státu jakýsi korzár z pražského magistrátu v dětském nafukovacím člunu narazí do obřího čínského plavidla ve snaze poslat je ke dnu. Nepodařilo se. Leč téměř zároveň, opravdu málem v téže chvíli odněkud z Řeporyjí (kdepak to v Praze je?) vyskočí věru nepěkný to čertík, prskající, koulející očima a nafukující zarostlé tváře v podivné grimasy, a začne dělat bu bu bu, hudry hudry, a to přímo do kamery jedné ruské televize, až se jí čochy začnou rosit. „Podívejte se, děti, tak takhle vypadá Západoevropan,“ pravila nejspíš nejedna moskevská maminka, aby své dítě prostřednictvím televize varovala před nečekaným setkáním s bubáky, hejkaly a hastrmany. To kdyby se neposlušné dítě snad zatoulalo za noci někam do lesa.

A jenom co se dospělým divákům přestane nad tím čertovským hurováním zvedat žaludek, vrátí se náš starý mladý bukanýr z čínských vod, a to hned se zbrusu novou cedulkou pod paží, na níž je vepsán takový název náměstí, od jakého si námořní lupič slibuje, že by mohl na dálku tuze zarmoutit Vladimíra Putina.

Ale ani tím se invence pražských aktuálních neštěstí nevyčerpává. Město je zamořeno pandemií COVID19, ale starosta a členové zastupitelstva obvodu Praha 6, kteří s největší pravděpodobností propadli z dějepisu už na základní škole, se ve stavu nouze (též i jejich intelektuální) pustili do boje se symboly osvobození Československa od německého teroru. Jestliže se wehrmachtu a SS nepodařilo zlikvidovat maršála Koněva vojensky, otevřela radnice Prahy 6 druhou protiruskou frontu a dílo německého nacismu dokončila v mírových časech alespoň na soše. Ti, kdož si každým rokem připomínají Hitlerovy narozeniny, jistě ve svých domovech zdobených svastikou a bronzovými bustami šílence zatleskali. Případně tak učinili i jiní nešťastníci v pokojích situovaných v líbezném prostředí některého dobře zavedeného ústavu pro duševně choré.

COVID19 má sice potenciál zabít člověka. Zastavit však stupidní myšlení a jednání osob, kterým není dáno pochopit ani tak základní věc, že bez osvobození 90 procent československého území Rudou armádou by se oni sami buďto vůbec nenarodili nebo v současné době by pracovali v okovech na německých plantážích na Ukrajině pod dozorem potomků banderovců a vlasovců, tak exempláře tohoto druhu pandemie COVID19 opravdu zastavit nedokáže.

V případě, kdy by Moskva ponechala osudy střední Evropy na vůli Američanů a Britů, kteří se už v Mnichově 1938 stoprocentně ztotožnili se starou německou optikou, tedy „oprávněným historickým nárokem“ na české země, válka by patrně skončila k plné spokojenosti radních z Prahy 6, tedy konkrétně těch, kteří pro odstranění sochy jednoho z velitelů Rudé armády zvedli ruku.

Spojenci vstoupili do války v Evropě po neuvěřitelně dlouhých odkladech, pověstným vyloděním

v Normandii, doslova za minutu dvanáct. Hlavním důvodem otevření druhé fronty byl americký a britský zájem o rozhodující poválečný vliv na kontinentě. Osvobození národů dříve předhozených Hitlerovi ke svačině bylo něco jako bonus. Šlo o v podstatě druhořadý cíl. Vylodit se v Evropě až s křížkem po funuse, přitancit ve vyžehlené uniformě v rytmu Regtime Dance a se žvýkačkou v ústech k hotovému a nemít vůbec žádné zásluhy na zničení Německa, to by bylo asi příliš i pro hollywoodský film, pro jaký není příliš vůbec nic.

Vděčnost osvobozených národů vůči osvoboditelům samozřejmě náleží plným právem všem vojákům a velitelům, úplně jedno, zda přišli z Východu nebo ze Západu. Vojáci a velitelé plnili příkazy svých vlád jako vojáci a jako velitelé a o politických záměrech svých státníků nerozhodovali. Všichni, Sověti, Američané, Britové i osvoboditelé z jiných zemí, bojovali statečně, s plným nasazením a v podmínkách, jaké si poválečné generace vůbec nedokážou představit. Mnozí z nich na území Československa položili životy. Kdyby tak neučinili, český národ by podle plánů Reinharda Heydricha v Čechách a na Moravě přestal existovat během jedné jediné generace. Část národa by byla zotročena a sterilizována, část vyvražděna a zbytek by se dočkal germanizace, ovšem s cejchem bývalých „bémáků“, a to po dobu několika generací. Více než staleté úsilí národního obrození, od Dobrovského, Kollára a Jungmanna až po Nerudu, Světlou a Arbesa, by se proměnilo v NIC, což by nejspíš část současných „aktivistů“ vůbec netrápilo.

Sovětský svaz si v Evropě pochopitelně také zabezpečil svoje zájmy a Stalin by musel být úplně hlupák (nebo Jelcin), kdyby tak neučinil s dobrým vědomím, že doslova v den ukončení horké války s Německem pro jeho stát začíná válka s bývalými účelovými spojenci. Ostatně se mu rychle dostalo i varování v Hirošimě a v Nagasaki. Tyto bomby sice (s typickým americkým rasismem) dopadly na japonská města, byly ale zároveň výhružným dopisem rekomando do Kremlu. Spojenectví mezi Stalinem, Churchillem a Trumanem (dříve Rooseveltem) bylo stoprocentním sňatkem z rozumu, nikoliv z lásky. A jako takové bylo po válce okamžitě rozvedeno.

Takovéto souvislosti ale dějepisné repetenty z Prahy 6 napadnout nemohou. Myšlenky totiž potřebují materiál informací, aby se mohly zrodit. A kde nic není, tam ani smrt nebere!